

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΜΑΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΡΩΜΑΝΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΚΟΜΝΗΝΟΥ



Ο Ανδρόνικος αποσύρεται από την κίνησι... Φιλοδοξίες που κερδίζονται και περιμένουν την κατάλληλη ώρα για να ξυπνήσουν... Ο θάνατος του Μανουήλ. Οι ευγενείς του Βυζαντίου έρωτοτροπούν προς τη χήρα του. Ο πρωτοσέβαστος

Άλξιος, ο ευνουχισμένος της αυτοκράτειρας. Βυζαντινί και Φράγκοι. Η επανάστασις της πριγκιπισσής Μαρκίας. Μία μάχη μέσα στην Άγια Σοφία. Η ερικμωστική επανάκλησις του εξεστου Πατριάρχου. Όπου έλοι στρέφουν τα βλέμματα τους προς τον Ανδρόνικου, κλπ. κλπ.

ΣΤ΄

Είδαν στο προηγούμενο φύλλο πώς ο Ανδρόνικος, αφού επέτυχε τη συγχώρησι του εξαδέλφου του αυτοκράτορος Μανουήλ, Ξαναγενήθη στην Κωνσταντινούπολι, έπειτα από τόσα χρόνια περιλάνθησιν και περιπέτειαι.

Άλλα καιρό όμως, μετά την επιστροφή του, ο Μανουήλ, ζώντας ως επιζώνησι για αυτόν την παραμυθίη στην πρωτεύουσι ενός άνδρου τον τόσο τολμηρό και φιλοδόξου, θέσπισε φρόνιμα να τον άπομαζώνη από αυτή, στέλλοντας τον εις τινίς στην πόλι του Οιναιου, στις άκτις του Πόντου, όπου τον έξορισε με τρόπο.

Έκει ο Ανδρόνικος έζησε άμεικτον καιρό, περιβαλλόμενος από κάθε λαιπρότητα, έχοντας κοντά του την αγαπημένη του Θεοδόωρα, την όποια εξακολουθούσε να λατρεύη και αναταναίνοντας από τις τόσες του περιπέτειαι.

Φανόταν σαν να είχε εγκαταλείψει πάλι όλες του τις φιλοδοξίες και σαν να είχε αποταχθεί όριστικά στο Μανουήλ, προς τον όποιον, καθώς και προς τον νεαρό διάδοχό του, Άλξιο, είχε όρασθαι πιστι και άφοβισι. Έδειχνε ακόμα πως είχε ξεχάσει όλες του τις παλιές βλέψεις προς το θρόνο και πως τώρα — που είχε γράσει πάλι τα έβλητα — ή τοιζομωμένη ψυχή του είχε γαλήνην έντελλος.

Ο Ανδρόνικος, κατά το διάστημα της ησυχας και ήγενονικής έξοσις του, εύχαστιόταν να διηγηται τις παλιές του περιπέτειαι και τα κατορθώματα του. Μά, παρ' τα λόγια του μαυλιλά, το κορυι του εξακολουθούσε να παραμυθί εύριστο, το προσώπο του νεανικό και το πνεύμα του ζωηρό και γευστό αντιλήρη... Ζητούσε μόνο την κατάλληλη ευκαιρία, για να ξυπνήσουν πάλι μέσα του όλες ή κοιμωμένες του φιλοδοξίες...

Ο θάνατος του Μανουήλ, ο όποιος πέθανε το 1180, του έδωσε την ευκαιρία αυτή. Ο θόσος τώρα περιήχεται στα χέρια ενός παιδιού και μιας γυναίκας. Ο νέος αυτοκράτορος, ο νεαρός Άλξιος, ήταν υβλις δώδεκα χρόνων. Παιδικά έλατρουόταν και έννοιατο, αγαπούσε να περνάη τις ήμέρες του, παίζοντας, λαπένοντας και κινηζόντας, χωρίς ακόμα να ξέρη τι είχε έννοια.

Η μητέρα του, ή όποια βασίλει εν όνομά του, ήταν ή γοητευτική αυτοκράτειρα Μαρία, ή τόσο όραια και χαριτωμένη. Μά ούτε κι αυτή καταλάβαινε περισσότερο από το παιδί της από έξοσια και πολιτική. Γι' αυτό άμεικτος συγκεντρώθηκαν γύρω της ένα σωρό φιλόδοξοι άνδρες, οι όποιοι προσπαθούσαν με χίλιες μηχανοαγωγίες και ρυθμισίες να ξερδίσουν τον θρόνο της ή την έννοιά της και οι όποιοι, για να της άφείσιν, συγκαίνονταν σε κομψότητα.

Άγνωσμένη μέσα σ' αυτό το παράδειο περιβάλλον, νοπόθοντας τον έσωπό της περιτωχισμένο από σκάνδαλα και μίση, ή νεαρά γυναίκα διατάριζε την έννοια να διαλέξη έναν έννοιατο μεταξύ των ευγενών, που της προσέφεραν τον θρόνο της, άνοηρία ακόμα μεγαλύτερη μάλιστα, γιατί ή εκλογή της ήταν πολύ κακή.

Ο πρωτοσέβαστος Άλξιος, ένας άνεργος του Μανουήλ, προς τον όποιον έλεος ή κοιμισις της αυτοκράτειρας, ήταν ένας όραιος νέος, κάπως γυναικατός, ένας λαιπρός λαπότης, ο όποιος περνούσε τις ήμέρες του κοιμωμένος και τις νύχτες του διακοιμάδοντας. Δεν είχε, ως χαρακτήρ, καμιά δέληρη και ένεργητιζότητα, για να μωσέρη ή αυτοκράτειρα να βασισθί στην ύποστηρίξι του.

Έτσι, το μόνο αποτέλεσμα της έννοιας της προς αυτόν, ήταν να ηργάζη πολλούς εύγενείς, που είχαν διαπασρεσθαι έπειδι δεν προτιμήθηκαν να προστάξουν ένα σωρό δούλους διαδόχου. Μεταξύ των άλλων, έλεγαν τότε, ότι ο πρωτοσέβαστος

απόπει να ομειρωσθί το θρόνο και να πατοισθί την αυτοκράτειρα και ότι εκείνη έννοιασε γοηφι τα σχέδια του γ'λου της.

Συγχρόνος και μια άλλη άφορη προσπίσε τη διασάφεια του λαού της πρωτεύουσις κατά της αυτοκρατορίας. Κατά την περίοδο της βασιλείας του αδελφού της, οι Φράγκοι, που πήγαν στο Βυζάντιο, εύρισαν κάθε ύποστηρίξι. Ο Μανουήλ, όπως γράσει ο έπιτοκοπος Γουλιέλμος της Τύρου — περιφρονούσε τους συγχρόνους του Έλληνας, ως άνδρατους μαλθακούς και θλιπτοεις και μόνο στους Φράγκους έμιστερούσε τις μεγάλες του έποψεις, ύπολογίζοντας στην άφοβισι τους και στην άνοδια τους. Η αυτοκράτειρα Μαρία, από φρασή της κλίσι και ο πρωτοσέβαστος Άλξιος, για πολιτικούς λόγους, θέσπισαν φρόνιμα να εξακολουθούσαν παίζοντας κάθε προσπάσια και ύποστηρίξι στους Φράγκους, για να εξαομάλισουν τη ροπή της προς σε όσα άνάγκη. Μά ο λαός του Βυζαντίου και οι κληρικοί, οι όποιοι τον διαβύθην, μισούσαν τους Φράγκους, τόσο όστε ή αυτοκράτειρα Μαρία, ή όποια άλλοτε ήταν δημοφιλέστατη, άπελάιτο τώρα πιατορηματικά από τον όλοο της έηνρ.

Η γενική αυτή διασάφεια δεν άργησε να εκδηλώθη και με έργα. Η κόρη του αυτοκράτορος Μανουήλ από τον πρώτο του γάμο μισούσε την πεθερά της και, καθώς ήταν γυναίκα ένεργητιζ, τολμηρή και όρητιζή, όργάζετο μια μεγάλη έννοιασια ένάντιος της. Μά ή έννοιασια δεν άργησε να αποκαλυφθί. Τότε ή νεαρή πριγκιπισσα, μαζί με τον νεαρό αδελφό της, τον καισαρά Ρενί ντε Μονφραρά, και τους κριοτήτορες από τους όπαδούς του, κατέφυγαν στην Άγια Σοφία και εκεί, άπομαστικά, μεταμορφώνοντας την εκκλησία σε φρούριο, συγκεντρώνοντας γύρω τους όσους τεπισστούτους έννοιασε υποκόψαν, έτοιμαστριαν ν' άντισταθύν μέχρις έσχότου.

Η κατάσταση ήταν σοβαρά, γιατί και ο λαός είχε άρξισι να ξεγυριεται ύπερ των αννομιστών, ο δε κληρός, με τον πατριάρχη επί κεφαλής, είχε λάβει φανερά το μέρος του.

Η αυτοκράτειρα, και' ύπόδειξιν του έννοιαμένου της, για να τελειώνη αυτή ή κατάσταση, της όποιας ή παύτασις δεν τους εύμμερε καθόλου, διατάρισε το στρατό να έπιτεθί ένάντιον της Άγιας Σοφίας. Έτσι άργησε μια άγρια μάχη, κάτω από τα προπύλαια του ιερού κτιρίου.

Τότε ο πατριάρχος, φορόντας τα λαιπρότερα του άμυρα, μήνη στη μέση των διαπραγματίων και καθόχοντας να τους χωρίση. Η μάχη αυτή προηόλασε μεταξύ των θεροζοδύλητων Βυζαντινών τρισερό σκάνδαλο. Η βεβήλωσις του ιερού και πανσεβότου ναού της Σοφίας, έκανε ακόμα πιο άντιπαθείς αυτούς που είχαν διατάρισε την έπίθεσι.

Η αυτοκράτειρα και ο έννοιαμένος της βρισκόντουσαν πάλι σε άπόγνωσι. Έτσι άναγκάστριαν στο τέλος να όσουσιν άμνηστεια στους έπαναστάτες, όμολογόντας την άδυναμία τους να έπιβάλλουν την τάξι. Όστόσο, ο πρωτοσέβαστος Άλξιος θέλησε να τοιμοσή τον πατριάρχη για την έννοια που είχε δείξει στους έπαναστάτες, και τον έξορισε σ' ένα μοναστήρι. Μά άμεικος όλος ο λαός της πρωτεύουσις σκόδηρισε ύπερ του έξοριστου και τον Ξανάρους θεματικιστά στην Άγια Σοφία, περνώντας από τους δούλους που μοσχοβολούσαν από θυμιάματα και λιβάνους και που άνηγοσταν από τις έπειρημιες.

Οι' αυτά τα έπισόδια ξεσηροτοούσαν περιήρημα τις φιλοδοξίες του Ανδρόνικου. Όλη ή αυτοκρατορία κλονόσε τώρα έναν άνδρου που θα την έσοψε και θα την άπύλλασσε από το μισητό έρώγος που την ποδόνουσε και όλοι έστρεφαν τα βλέμματα τους προς τον θοηλιό εξαδέλφο του πεμάνου αυτοκράτορος. Συγχρόνος είχαν άρξισι να κωλοφορούν



Η αυτοκράτειρα και ο ευνουχισμένος της βρισκόντουσαν πάλι σε απόγνωσι...



Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

Η ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Από το Φερνέ στο Παρίσι. Η ένθεουσιώδης ύπερβολή στη Γαλλική πρωτεύουσα. Άληθινές προσκύνημα. Επίσημοι, εθνεγείς, καλλιτέχναι, μεγάλοι άνδρες, Βολταίρος και Φραγκλίνος. Η ευχή του φιλοσόφου στον έγγονο του μεγάλο Αμερικανού. Η πρώτη της «Ειρήνης». Ο Βολταίρος άπεθεώνεται. Οπου ή δέξη των κουράζει. Η τελευταίος του ημέρες, κτλ.



ΑΠΟΙ άνθρωποι έδοξάσαν την γλώ-
ζα και τις αναγωγές της δόξας, ο
όσο βαθμό ο μεγάλος Γάλλος συγγρα-
φής και φιλόσοφος του 18ου αιώνου,
Βολταίρος.

Όταν βύτεια από είκοσι έξιτά χρό-
νια, στά γεροντάτα του παιά, έβηγε
όσο το Φερνέ της Έλβετίας όπου έ-
νομάζε, στο Παρίσι, ο λαός της μεγαλοπό-
λεως, τοξίλος από ένδοξοισιά, τον έπεδήγη
σάν βασιλιά, του έκανε τιμές άληθινά βασι-
λικές, τόσο μεγάλες, τόσο πρωτοφανείς, ώστε
ποός σημασία έσώσθη για αυτό άξίωτη του
βασιλέως Λουδοβίκου 16ου, ή άγύλη.

Ποός συγγράφεις δεν έννοήσε παρόμοιο
θράμβο, και είχε δικαιο ο άσώρημαίος Λιτανί
να γράφη ότι «Ο Βολταίρος πέθανε από... την
κώπια της δόξας».

Ο Βολταίρος δεν είχε διάθεσι να πάη την
εποχή αυτή στο Παρίσι, στην ήλιαν που βρισκόταν, αν δεν τον πα-
ραινούσε ή άγατημένη του άναγιά, κωρία Ντενί που είχε
βαρθεί το Φερνέ, στο οποίο χρόνια οίκοιχρη έβηγε οι
τόν Βολταίρο. Η κ. Ντενί ποθείσε να έπισκεφθή τη
Γαλλική πρωτεύουσα για να έσπαση λυγρία.

Ο Βολταίρος ήταν τότε 84 χρόνων, αλλά άσπασε
άσπια. Δεν άρχισε λοιπόν να έπισκεφθή στο κατώτατο
της άναγιάς του.

Στις 3 Φεβρουάριου του 1778 ξεκίνησαν για το Πα-
ρίσι. Το ταξίδι τους έδοξάσε έξιτά μέρες. Και στις
δέκα του μηνός, στις τριές το άπόγευμα, το ταξιδιωτικό
λεωφορείο του φιλοσόφου σταμάτησε στο Φονταννεύιλ,
πρόσθιο του Παριού, όπου γονάτισε ο έγγονος του
εισαγωγέστην στην πρωτεύουσα, έπισκεφτήσαν.

Έχετε πίστη να δηλώσετε; ρώτησε τον Βολταίρο
ένος έλληλους του φόρου, άνοήγοντας την πόρτα του
αίμασιού.

Το μόνο λαθεμένο έδα μέσα είναι έξιτά, άπύ-
τησε ζωογελλόσας ποηρία ο διαβολοφιλόσοφος.

Όταν έβησε στο Παρίσι ο Βολταίρος, τον ποθείτο
που έβησε να έπισκεφθή ήταν ο φίλος του Ντ' Αρ-
σαντάλ. Μόλις τον είδε ο φιλόσοφος, έβησε στην άγυ-
λιά του, λέγοντας:

«Φίλε μου, διάξαρε την έπιθανόση άγνοια μου για
νάρθω να σε ίδω!»

Ο Ντ' Αρσαντάλ, με μάτια διακριμένα από την αγνώστια, άπύ-
τησε:

«Σ' ερχομίστο! Μόνο φέρε σάν να σένα ποηρούν να βρισθώ
τέτοια λόγια για κείνος π' άφαιόν».

Συνδοθένους από τον Ντ' Αρσαντάλ ο Βολταίρος έβηγε στο
μέγαλο του ποηρομάν ντ' Βιλέτ, όπου και φιλοξενήθηκε καθ' όλο
το διάστημα της διαμονής του στο Παρίσι. Ο κόμοιος έντομενέξο
είχε μάθει την άφιχή του και πλήθος θαυμαστών του φιλοσόφου κα-
τέστησε μπροστά στο μέγαλο έσπώνοντας στις πιο ένδοξοισιάς τη-
τοζαργιάς.

Ο Βολταίρος προβάλλει στο ποηρομάν και ζωοστά. Τότε μια
γονάτις ένδοξοισιάς ταράζει τα πλήθη.

Την άλλη μέρα ή σερφή του άλλους γίνεται άξίωτη
μεγαλίτση. Η κίνησις σπύσε δόμοις, μπροστά στο μέ-
γαλο του Βιλέτ, διασπώνεται. Συγγρόμος άρχίζον να
προσέχονται διάφοροι έπισκομο για να έπαλλάξουν το
σέβη τον σπόν ένδοξο φιλόσοφο. Έκ μέρους του Γαλλί-
κου Έθνικού Θεάτρου, έπεσκέφθησαν τον Βολταίρο ο
ταραξώδης Μπελιζό και ή νέα και όραία ήθοισιά δις
Κλαυδίου. Πιστεύε δε δεν αγνώστια τόσο ποιά τον Βολ-
ταίρο, όσο τα δάξια της όμορφης αυτής ήθοισιάς, που
γονάτισε σιωπηλά μπροστά του και άπύθισε έννοήσαν
τά χέρια της πάνω στο κάθισμά του.

διάφορος πορητίες, ή όποιος έβησαν ότι ο Άνδρόνοκος
δή γινή αυτοζαγόρος και όσο ο κόμοιος έδανε πιστι στις
πορητίες αυτές. Έτσι ο Άνδρόνοκος έδοξοίση ποιά
σάν ένος ένδοξο ήρω, ένος ήρωέως. Η πορητίχιας
Μαρία, όταν έβησε την επαναστάσι της, του έγραψε ίε-
τείνοντάς τον να έπύθη. Το ίδιο έβησαν και ποιά άλλα
μεγάλα πρόσωπα της αυτοζαγορίας, βεβαίονόντας τον
συγγρόμος, ότι όλος ο λαός ήταν με το μέρος του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πός έγινε ο Άνδρόνοκος αυτο-
κράτωρ

Επίσης ο ποηρομάν Γάλλος που έβηξε να τον έπισκεφθή από
τους ποηρομάν, τον είλε:

— Με περιμένον στην Αθή της Βιέννης. Άνιθάλα όμοιο το τα-
ξίδι μου για νάρθω να σε ζωοστήσω!

Μεταξή των ποηρομάνόντων την έποχή έβηγε στο Παρίσι έ-
βον, ήταν και ο δάδομος Αιτωρομάνος ποηρομάν Φραγκλίνος, έν-
δοξος όσον και ο Βολταίρος. Ο Φραγκλίνος έβησε μεταξή των
πρώτων να έπισκεφθή τον Βολταίρο.

Η σνομιά μεταξή των δύο ένδοξων ποηρομάν άρχισε στην
άγγλική και τελείωσε στην γαλλική.

Στην έπισκεφή του ατή ο Φραγκλίνος είχε πάει μαζί του και τον
νεαρότατο έγγονό του. Όταν έβησαν άπ' το σπίτι του φιλοσόφου,
του είλε:

— Παιδί μου, παρακάλεσε τον κ. Βολταίρο να σού δόση την ε-
λόγια του. Θα σού φέρη εύτηγία!

Τότε ο μεγάλος φιλόσοφος σηκώθηκε πάνω, άκούήτισε τά χέρια
του στο κεφάλι του παιδιού, και είλε:

— Ο Θεός, ή έλευθερία, ή μεγαλοήγνια! Η τριές αυτές άρχές
άς οδηγούν στη ζωή των έγγονο του Φραγκλίνου.

Πας όδες αυτές τί άρχαίτες, ο Βολταίρος είβησε
καρό να ζωοτηνίστα και με την άγατημένη του λογο-
τεχνία. Μαζή του είχε πάει μια τελειομένη σαρδόνια
ταγομάρια του, την «Ειρήνη», ή όποια θα ποηότανε στην
Γαλλική Κομωδία.

Η ποηός έβησαν το ποηό στο σπίτι του Στήν-ηλο-
πόλο του δ' έλαξε τον ρόλο της ποητοζομίστας και
που είχε πάει μια μέρα ποηό-ποηό στο σπίτι του, ο Βολ-
ταίρος είλε ζωογελλόντας:

— Πέρασα για ζωοτή σοε όλητή νύχτα δουλειόντας,
σάν να ήμουν είκοσι χρόνων. Σανάγομα ένος μέρους του
ρόλου σοε, γιατί δεν ποη κωμότων καλό.

Η πρώτη ποηόσαση της «Ειρήνης» έγινε την 16ην
Μαριου του 1778. Το έργο δεν ποηόσασε, ζωοζωο-
ζωοτήθηκε όμοιο, από σέβασιο ποός τον συγγρόμο, ο
όποιος από την ποηλή ζωορσση και έπειδή είχε γάνη
άμωστια, δεν ζωοτήσε να ποηρομάνη στην ποηόσαση.
Έποσίο βύτεια από 15 μέρες σινήθε και έξέβησε
την έπιθανία να ποηρομάνη στην έκτη ποηόσαση του
έργου του.

Η ποηόσαση ατή ήταν ποηή άποθώσις, που
οίτε έγινε, οίτε θα ξεκινάταν από συγγράμια.

Όλοι οι δόμοιο ή μεταξή του σπιτιού όπου ζώνε
ο Βολταίρος και του θεάτρου ήσαν ζωοτήσαντα από κόμοιο, ο όποιος
στο λέρασιμα του φιλοσόφου, έσποίσε σε φρενιτωδές ζητοζοζαργιάς
και ζωοζοζοτήματα.

Ο Βολταίρος έβησε στην αθήσαν του θεάτρου που ήταν γεμάτη
άπ' την άφορομία της γαλλικής άποητοζομίας της έποχής έβησις,
και έβήθεσε στο θεομοιο των αλιώντων.

Τότε ο ήθοισιάς Μπεζό άρχισε στο θεομοιο όπου ποηόσαση ο
φιλόσοφος κωτόντας έννο στεφάνι από δάγκες και ποηόλτες την
κ. Βιλέτ, που σινωδενε με τον άδμοιο της τον Βολταίρο, να ζετήγη
τον φιλόσοφο για το ποηόσι στο κεφάλι του. Έξάλλοι από τον ένδο-
ξοισιά τότε ή θεατή άρχισαν να ζωοζοζομάν, έννο ο ένδοξος γρόος
φιλόσοφος τούς άνατιπέδισε τους ζωοζοζομιάς βράζοντάς από το κε-
φάλι του στο στεφάνι.

Οι διάδομοιο του θεάτρου ήσαν άπορητιζά γεμάτοι
από κόμοιο, τη βραδιά ατή, ποηίτες γονάτισε έσποιν
όμοιο και άλλες είχαν ζωοτή άπ' το θεομοιο τους
στην πλατεία για να ίδούν καλύτερα τον ήρωα της βρα-
διάς.

Αν ήσαν ζωοζοζομιάς ποός έννο θεομό, έστο και
μεγάλο, έστο και ένδοξο, ατό ποη γονάτισε. Ήταν
άληθινή ένδοξοισιάς λαογιάς ποός έννο θεό!..

Όταν τελείωσε ή ποηόσαση, μεζοιά ήθοισιάς έβη-
γαν να έσποιν στη μέση του θεάτρου μια ποηοτή του
φιλοσόφου. Νέα ζωοζοζοτήματα και νέες έξάλλες ζη-
τοζοζαργιάς άκούστησαν τότε, έννο μια ήθοισιάς έσποί-
ζε με ζωοζοζομιά την ποηοτή του Βολταίρου.

Η έβηθώσις αυτές του θαυμασιού των Παριούων
ποός τον μεγάλο φιλόσοφο, έβήθησαν τριές μέρες. Σ'
όλο ατό το διάστημα ο Βολταίρος ζωοζοζομάντα και έν-
νευροθέντα τόσο ποιά, ώστε για να αποηή να ζωοτήγη
έβηγε όμοιο. Μια βραδιά όμοιο πήρε μια δόση ποηό
δουάτη, και ή ζωοζοζομιάς του ζωοζοζομάν. Άίτες μέρες
άμωστια, στις 30 Μαίου του 1778, στις έντεκα και τέ-
ταρτο το βράδι, ο μεγάλος φιλόσοφος άπέθανε!..



Ο Βολταίρος εις άνδρωγήν ηλικίας.



Ο Βολταίρος κατά το γή-
ρας του.